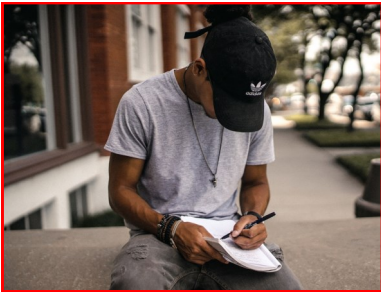

Sostenibilitat lingüística

42. Assertivitat lingüística en situacions en què ens relacionam amb persones amb qui ja tenim una relació

Ferran Suay i Gemma Sanginés, en el seu llibre *Sortir de l'armari lingüístic*, també aporten **recomanacions per a aquelles persones que, tot i tenir una relació amb una persona coneguda que fins ara s'ha mantingut en castellà, ara podrien comunicar-s'hi en català**. Són les següents:

Llista de persones amb qui la comunicació podria ser en català

El primer consell és que cal **pensar en persones** amb qui actualment es té una relació que es desenvolupa en castellà, però s'hi **podria tenir un intercanvi comunicatiu en català** sense perjudicar la comunicació, **bé perquè estan capacitades per parlar català o bé perquè poden entendre'l sense dificultat**. Convé elaborar-ne una llista.

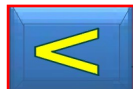
Selecció de la persona amb qui es vol parlar en català

En segon lloc, cal decidir amb quina d'aquestes persones es vol fer el canvi de llengua i establir -hi una comunicació en català.

Aleshores:

Cal valorar quin és el grau de dificultat que suposa canviar de llengua amb cadascuna de les persones de la llista (0 = cap dificultat; 10 = impossible fer-ho).

A més, s'han d'ordenar de menys a més dificultat.

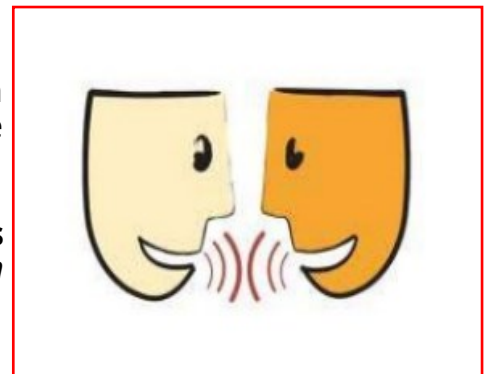

A continuació, cal començar a **fer el canvi amb qui resulti més fàcil fer-ho** i continuar, una per una, amb les següents de la llista.

Recomanacions per fer el canvi de llengua

Per començar a parlar en català amb qui s'hagi decidit fer-ho és convenient seguir aquestes **recomanacions**:

- **Seleccionar el moment i l'oportunitat** (quin dia, en quines condicions) en què s'exposarà a la persona que s'ha elegit que es vol fer el canvi de llengua.
- **Preparar un argument**, sempre **basat en raons plenament subjectives** (*m'agradaria, preferiria, em sentiria més bé, em faria il·lusió...*).

- **Presentar-lo** de manera que en destaquin els **elements positius**. Per exemple: *Amb les persones que em mereixen més respecte i estima, tenc per costum de parlar català. M'agradaria fer-ho amb tu, també.*
- **Demanar a la persona en qüestió què en pensa i escoltar-ne la resposta**. No es tracta d'un ultimàtum, sinó d'un intent de millorar la comunicació.
- **Preparar les respostes**, perquè és probable que hi pugui haver alguna resistència. Al cap i a la fi, els hàbits costen de canviar. Un dels arguments més freqüents en contra de fer el canvi és la incomoditat.

Uns quants d'**arguments** possibles **davant l'expressió d'incomoditat** podrien ser els següents:

— *És probable que ens hi sentim incòmodes al principi. Si et sembla bé, ho podem provar, però no és un ultimàtum!*

— *Ho provam? Jo crec que aviat ens hi sentirem còmodes. Si en algun moment per a tu és una incomoditat, pots tornar-me a parlar castellà quan vulguis.*

— *Jo crec que ben aviat em trobaré millor parlant en català amb tu. De manera que, si no et fa res, jo seguiré en català i tu em contestes com vulguis. Et sembla bé?*

